

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจเอกสารและผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางและเป็นการสนับสนุนการวิจัยครั้งนี้ ว่าได้มีการศึกษาและการวิจัยที่พาดพิงถึงอยู่บ้างแล้ว พอจะสรุปได้ดังนี้

คลอสแมร์ และ ริฟเฟิล (Klausmeir and Ripple) กล่าวว่า บุคลิกภาพของมนุษย์ที่แสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมของบุคคลนั้นเป็นไปตามโครงสร้างบูรณาการดังภาพ

อิทธิพลของโครงสร้างบูรณาการแห่งบุคลิกภาพที่มีต่อพฤติกรรมของมนุษย์นั้น คลอสแมร์แยกให้เห็นตามลำดับความสำคัญดังภาพ ซึ่งกล่าวได้ว่าความเจริญทางร่างกายหรือสุขภาพและพฤติกรรมทางทักษะ หรือความสัมพันธ์ในการทำงานของระบบกล้ามเนื้อ (Health and Psychomotor skill) เป็นพื้นฐานของมนุษย์ในการพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัว ถ้ามีความบกพร่องในด้านดังกล่าวนี้หรือหลาย ๆ ด้านของสุขภาพของร่างกายหรือพฤติกรรมทางทักษะแล้ว ย่อมก่อให้เกิดการชักขวางบูรณาการของบุคคลใน

เรื่องความสามารถในการปรับตัวและบุคลิกภาพของบุคคลได้ เพราะการที่บุคคลบกพร่องทางสุขภาพและไม่สามารถใช้ทักษะทางร่างกาย (Physical Skills) ได้ดีนั้น อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมไปในทางก้าวร้าว หรือในทางที่ขัดต่อความต้องการของสังคม ดังนั้นการศึกษามุขลักษณะและการปรับตัวจึงต้องคำนึงถึงลักษณะทางสุขภาพร่างกายและความสามารถในการใช้ทักษะของร่างกายที่ใช้ความสัมพันธ์ในการทำงานของระบบกล้ามเนื้อของบุคคลด้วย¹

✓โจนส์ (Jones) ได้ทำการศึกษาเพื่อจะเปรียบเทียบการปรับตัวระหว่างนักเรียนที่มีร่างกายแข็งแรงกับนักเรียนที่มีร่างกายอ่อนแอ โดยคัดเลือกเด็กนักเรียนชายจากโรงเรียนมัธยม 5 แห่ง ที่มีความแข็งแรงที่สุด และอ่อนแอที่สุด ของนักเรียนทั้งหมด กลุ่มละ 10 คน เพื่อทดสอบดูความแตกต่างในเรื่องการปรับตัวของทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบวัดการปรับตัวของคาลิฟอร์เนีย (California Reputation test) และระเบียบสันสะสม (Cumulative Records) ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีร่างกายแข็งแรงดีนั้นมีลักษณะรูปร่างสมรรถภาพทางกาย การพัฒนาการด้านต่าง ๆ ฐานะทางสังคม และการปรับตัว มีผลดีอย่างน่าพึงพอใจ และพบว่ากลุ่มนักเรียนที่มีร่างกายอ่อนแอมีความบกพร่องเรื่องรูปร่าง การพัฒนาการช้ากว่าปกติ สุขภาพอ่อนแอ สมรรถภาพทางกายต่ำ เข้ากับเพื่อนฝูงยาก ฐานะทางสังคม มีความรู้สึกว่าตัวเองค้อย และปรับตัวได้ไม่ดี โจนส์กล่าวสรุปว่าการปรับตัวทางสังคมกับความแข็งแรงของสุขภาพร่างกายของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมนั้นมีความสัมพันธ์ออกมาในทางบวก แสดงว่าความแข็งแรงของสุขภาพร่างกายเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียน²

¹H.J. Klausmeir and Ripple, Learning and Human Abilities (Harper & Row, Publishers, Inc., New York, 1971), p. 557.

²H.E. Jones, "Physical Ability as a Factor in Social Adjustment in Adolescence," Journal of Educational Research, No. 40 (1946), p. 297.

✓ * * * บิดดัลพ์ (Biddulph) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบบุคลิกภาพและการปรับตัวทางสังคมของผู้มีสัมฤทธิผลทางกีฬาสูง จำนวน 50 คน กับผู้มีสัมฤทธิผลทางกีฬาค่ำ จำนวน 50 คน เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษา โดยใช้ความเห็นของครู (Teachers' Rating) และแบบทดสอบบุคลิกภาพคาลิฟอร์เนีย (California Test of Personality) เป็นเครื่องมือ พบว่า ในกลุ่มผู้มีสัมฤทธิผลทางกีฬาสูงมีบุคลิกภาพและการปรับตัวทางสังคมดีกว่ากลุ่มผู้มีสัมฤทธิผลทางกีฬาค่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ³

โคเวลล์ (Cowell) ได้กล่าวถึงเรื่องของ "การพลศึกษาช่วยพัฒนาทางด้านสังคม" ว่า การพัฒนาทางด้านสุขภาพ ความแข็งแรงและรูปร่างนั้น การเล่นของเด็กเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่ง ทักษะในการเล่นจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมากสำหรับเด็กที่จะนำไปสู่การเข้าร่วมเล่นกับหมู่เพื่อนเพื่อช่วยให้เกิดความสัมพันธ์ทางสังคมของหมู่คณะและมิตรภาพที่ดีของเด็กด้วย กิจกรรมทางพลศึกษาจึงเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการในการศึกษาที่จะเป็นส่วนสำคัญช่วยในการปรับตัวทางสังคมของเด็กได้⁴

อาร์โนลด์ (Arnold) ได้บันทึกผลงานของโคเวลล์ไว้ว่า โคเวลล์ได้ทำการศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงของเด็กวัยรุ่นพบว่า ในวัยนี้เด็กมีความต้องการหลาย ๆ อย่างเพิ่มขึ้น และจากการให้นักเรียนในวัยนี้ได้เข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษา พบว่าสามารถสนองความต้องการของนักเรียนได้ นักเรียนมีความพึงพอใจในการเข้าร่วมกิจกรรม ต้องการมีทักษะทางกีฬาประเภทใหญ่ ๆ ที่นิยมกัน เพื่อจะสามารถใช้ทักษะทางกีฬานั้นเข้าร่วมเล่นได้ มีความสนุกสนานเพลิดเพลินกับการเล่น และช่วยให้นักเรียนซึ่งเป็นเด็กในวัยรุ่นสามารถ

³L.G. Biddulph, "Athletic Achievement and Personality and Social Adjustment of High School Boys," Research Quaterly, No. 25 (1954), pp. 1-7.

⁴C.C. Cowell, "The Contributions of Physical Activity to Social Development," Research Quaterly (May, 1960).

เรียนรู้อารมณ์ของคุณเองและเป็นนักกีฬาที่ดี⁵

แมคคินเนย์ (McKinney) นักจิตวิทยากล่าวถึงผลงานที่ได้จากการศึกษาเรื่องการเจริญเติบโตของเด็กกับความต้องการในการปรับตัว โดยศึกษาจากพฤติกรรมการเล่นในหมู่เพื่อน ๆ ของเด็ก พบว่า เด็กที่ถูกจำกัดในการเล่นเนื่องจากขาดโอกาสที่จะเล่นหรือขาดการสนับสนุนนั้น มีการปรับตัวได้น้อยกว่าเด็กที่มีการเล่นอย่างเต็มที่และเป็นไปตามปกติสม่ำเสมอ และยิ่งกว่านั้นแมคคินเนย์ยังได้กล่าวถึงคุณค่าของการเล่นอีกว่า (1) ช่วยเพิ่มความสามารถในการอยู่ในสังคมได้อย่างดี (2) การพัฒนาการของเด็กเป็นไปอย่างเต็มที่ (3) ช่วยลดความตึงเครียดทางอารมณ์ (4) เป็นพื้นฐานของการมีเพื่อน การเป็นผู้นำ และสร้างความสามัคคีกันในกลุ่ม⁶

โพห์เรนแบช (Foehrenbach) ได้ศึกษาถึงการเข้าร่วมเล่นกีฬาในเวลาเด็กเรียน พบว่า การเข้าร่วมเล่นกีฬาช่วยให้มีเพื่อนมากขึ้น และที่แน่ชัดก็คือ การพบปะสังสรรค์กันในสังคมหมู่พวก โดยอาศัยกิจกรรมพลศึกษาเป็นหลัก รวมทั้งความจำเป็นในการเตรียมตัวเองให้ทันทักษะทางกีฬาเพื่อเข้าร่วมเล่นได้ก็เป็นความต้องการอันสำคัญด้วย จะเห็นได้ว่าการจัดให้มีการเล่นกีฬาหลังจากเลิกเรียนแล้ว นอกจากเพื่อสนองความต้องการให้เด็กได้มาร่วมเล่นกันเพื่อความสนุกสนาน ผ่อนคลายอารมณ์ ยังช่วยให้นักเรียนในวัยรุน่นี้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้อีกด้วย⁷

⁵P.J. Arnold, Educational, Physical Education and Personality Development (Heinemann: London, 1968), p. 99.

⁶F. McKinney, Psychology of Personality Adjustment (Wiley, New York, 1949), pp. 413-5.

⁷L.M. Foehrenbach, "Why girls choose after-school sports," JAAHPER, No. 24 (June, 1953), p. 34.

บาร์เนย์ (Barney) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การเปลี่ยนแปลงในการปรับตัวของ นักศึกษาชายระดับวิทยาลัยที่เข้าร่วมโปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายใน" โดยแบ่งนักศึกษา ออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรกเข้าร่วมโปรแกรมการแข่งขัน และกลุ่มหลังไม่เข้าร่วมแต่เขา เรียนพลศึกษาในชั่วโมงเรียนตามปกติ สำหรับกลุ่มแรกมีจำนวน 132 คน บาร์เนย์ได้แบ่ง ออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ตามประเภทกีฬาค้างนี้ บาสเกตบอล ฟุตบอล วอลเลย์บอล โบว์ลิ่ง ปิงปอง เทนนิส มวยปล้ำ และอีกกลุ่มหนึ่ง เป็นผู้ที่สามารถเล่นกีฬาได้หลายประเภท ค้างกล่าวข้างต้น ก่อนเริ่มโปรแกรมการแข่งขันได้ทำการทดสอบการปรับตัวด้วยแบบทดสอบ เอสตันไว้ทั้งสองกลุ่ม และหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการแข่งขันเป็นเวลา 6 เดือน ก็ทำ การทดสอบอีกครั้งหนึ่งด้วยแบบทดสอบการปรับตัว เอสตันเช่นเดิม และพบว่าลักษณะการปรับ ตัว 6 ประการในกลุ่มแรกที่เข้าร่วมการแข่งขันมีการปรับตัวดีขึ้นกว่าเดิมถึง 5 ประการคือ (1) ความคิดอย่างมีเหตุผล (2) ความสามารถทางสังคม (3) ความเชื่อมั่นในตนเอง (4) ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และ (5) ความพึงพอใจที่บ้าน ส่วนอีกประการหนึ่ง กลุ่มหลังที่ไม่เข้าร่วมดีขึ้นกว่าเดิมคือ ความมั่นคงทางอารมณ์ และจากการพิจารณานักศึกษา ในกลุ่มกีฬาแต่ละประเภทค้างกล่าวข้างต้นถึงการเปลี่ยนแปลงในการปรับตัวพบว่า กลุ่มที่ สามารถเข้าร่วมเล่นกีฬาหลายประเภทดีขึ้นในด้านความมั่นคงทางอารมณ์ และความสัมพันธ์ กับบุคคลอื่น กลุ่มกีฬามวยปล้ำดีขึ้นในด้านความคิดอย่างมีเหตุผลและความสามารถทางสังคม กลุ่มกีฬาออลเลย์บอลดีขึ้นบ้างในเรื่องความเชื่อมั่นในตนเอง⁸

ไทรออน (Tryon) ได้ทำการศึกษาคู่ค้าที่เด็กชายและหญิงอายุ 12 ปี และ 15 ปียี่คดี โดยเฉพาะเด็กชายพบว่า เด็กชายอายุ 12-15 ปีนั้น ในระยะต้นคือเด็กอายุ 12-13 ปี มีความเห็นคล้าย ๆ กัน คือ ชอบคนที่สนิทสนมและเป็นเพื่อนกัน มีทักษะทางกีฬาคือและเล่น เก่ง ส่วนพวกที่โตกว่าคือช่วงอายุ 14-15 ปี ก็ชอบคล้ายกัน แต่เพิ่มลักษณะปลีกย่อยลงไปอีก

⁸Barney Randolph Groves, "An Investigation of Personality Changes Resulting from Participating in a College Intramural Program for Men," Dissertation Abstracts (June, 1966), p. 7145.

เช่นลักษณะทางร่างกาย เป็นคนว่องไว ไม่ฉลาดกลัว เป็นต้น พอจะสรุปได้ว่า เด็กชายวัย 12-15 ปี นิยมและยอมรับนับถือในเรื่องของการมีทักษะทางกีฬาและเล่นเก่งเป็นปัจจัยหนึ่งของสังคมในหมู่คณะกาย⁹

ไบรอันท์ (Bryant) ได้กล่าวถึงผลการวิจัยทางจิตวิทยาเรื่องความสามารถทางสังคมกับทักษะทางกาย พบว่า ทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในทางบวกเสมอ¹⁰

โอลิเวอร์ (Oliver) นักการศึกษาได้ทำการศึกษาเด็กที่มีการพัฒนาการช้ากว่าเด็กปกติทั่วไปในประเทศอังกฤษ โดยจัดให้เข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา จากรายงานของโอลิเวอร์พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาค่านสังคมกับความสามารถทางกายในการเข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษาของเด็กที่มีการพัฒนาการช้ากว่าปกติอยู่ในระดับสูง¹¹

ไคส์ทเลอร์ (Kistler) ได้ทำการศึกษาถึงวิธีการแบ่งรุ่นนักเรียนเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาของแมคคลอยกับของเนลสันและโคเซนที่ไคแบ่งนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเช่นกัน ว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่

1. แมคคลอย (McCloy) ทำการแบ่งโดยอาศัยอายุ ส่วนสูงและน้ำหนัก
มีสูตรคือ

$$\begin{aligned} \text{ดัชนีการแบ่งรุ่น} &= 20 \times \text{อายุ(ปี)} + 6 \times \text{ส่วนสูง(นิ้ว)} + \text{น้ำหนัก(ปอนด์)} \\ \text{หรือ} &= 20 \times \text{อายุ(ปี)} + 2.5 \times \text{ส่วนสูง(ซ.ม.)} + 2 \times \text{น้ำหนัก} \\ &(\text{ก.ก.}) - 12 \end{aligned}$$

⁹Hurlock, Adolescent Development (McGraw-Hill Book Company, Inc., 1949), p. 212.

¹⁰Bryant J. Cratty, Psychology and Physical Activities (Englewood-Cliff, New Jersey, Prentice-Hall, Inc., 1968), p. 52.

¹¹J.N. Oliver, "The Relationship between Physical Characteristics and the Social and Emotional Characteristics of Educationally Sub-Normal Boys," Wing, No. 2 (June, 1964).

2. เนลสันและโคเซน (Neilson and Cozens) ทำการแบ่งนักเรียน โดยอาศัยอายุ ส่วนสูง และน้ำหนักเช่นเดียวกัน มีสูตรคือ

$$\text{ดัชนีการแบ่งรุ่น} = 20 \times \text{อายุ(ปี)} + 5.5 \times \text{ส่วนสูง(นิ้ว)} + \text{น้ำหนัก(ปอนด์)}$$

ผลการศึกษาปรากฏว่า ทั้งสองวิธีคือ ของแมคคลอย กับของเนลสันและโคเซน มีความสัมพันธ์กันสูงมากถึง .933 ซึ่งชี้ให้เห็นว่าครูพลศึกษาสามารถที่จะนำวิธีหนึ่งวิธีใด ไปใช้ได้¹²

เยตส์ (Yates) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางด้านสังคมในการ เรียนวิชาพลศึกษา โดยแบ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาออกเป็น 3 หมู่ คือ (1) หมู่ที่จัดตามวิธีการแบ่งรุ่นของแมคคลอย (2) หมู่ที่จัดตามสังคมมิติ และ (3) หมู่ที่จัดตามชั้นเรียน (Home-room) ผลจากการให้คะแนนความสามารถด้านสังคมทั้งสามหมู่ ในด้านน้ำใจของ หมู่คณะ ความสะดวกในการควบคุมและการให้ความร่วมมือกับครู พบว่าการแบ่งหมู่ควย วิธีสังคมมิติได้ผลดีกว่า รองลงไปคือการจัดหมู่ควยวิธีของแมคคลอย และการจัดตามชั้นเรียน ตามลำดับ¹³

สตีเยส (Steers) ได้ทำการศึกษาเรื่องทัศนคติและความสนใจของนิสิตปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเคลาแวร์ เกี่ยวกับการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาภายใน เมื่อปี ค.ศ. 1955 ผลปรากฏว่า นิสิตมีทัศนคติที่ดีต่อการแข่งขันกีฬาภายในมหาวิทยาลัย และนักกีฬาเชื่อว่าการเล่นกีฬาทำให้เกิดความพอใจ ส่งเสริมสติปัญญา ทำให้เราแข็งแรงและร่างกายสมบูรณ์

¹²Joy W. Kistler, "A Comparative Study of Methods for Classifying Pupils," Research Quarterly, Vol. 5, No. 1 (March, 1934), p. 42.

¹³Leonard A. Yates, "A Comparative Study of Socialization in Physical Education Due to Class-Organization," Dissertation Abstract, Vol. 17, No. 3 (April, 1957), p. 560.

มากกว่าผู้ไม่เข้าร่วมเล่นกีฬา นิสิตมีทัศนคติและความสนใจต่อกีฬามาก สิ่งที่ทำให้รู้สึกพึงพอใจคือ การอำนวยความสะดวกในเรื่องเครื่องมือการเล่น ตารางการฝึกซ้อม และความสามารถของผู้ฝึกสอน และการสร้างคุณภาพของทีมให้มีความสามารถดีขึ้น¹⁴

แอนโตแนคซี (Antonacci) ได้ศึกษาถึงการเข้าร่วมเล่นกีฬาและความสนใจของนักเรียนมัธยมศึกษา โดยให้นักเรียนชายจำนวน 3,000 คน จากโรงเรียนต่าง ๆ ในรัฐอิลลินอยส์ได้ตอบแบบสอบถาม ผลจากการศึกษาปรากฏว่า

1. เด็กนักเรียนสนใจกีฬาประเภทว่ายน้ำ บาสเกตบอล ซอฟบอล การเล่นเรือ การตกปลา กีฬาที่สนใจน้อยเป็นกีฬาที่เล่นในฤดูหนาว

2. การกีฬาที่ไม่สนองความต้องการของนักเรียน เป็นเพราะนักเรียนมีความเข้าใจการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการเล่นกีฬาน้อยไป เด็กนักเรียนไม่ต้องการเล่นเพราะสนใจการเรียนมากกว่า และเด็กที่ไม่เล่นกีฬาหรือเล่นแต่น้อยเพราะขาดทักษะทางกีฬาต่าง ๆ ที่จะสามารถนำตนเองเข้าร่วมเล่นได้¹⁵

วรรณา พรหมบุรมย์ ได้ทำการวิจัย "สิ่งแวดล้อมและทัศนคติต่อกีฬาของนักกีฬากับผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา" พบว่า ทั้งสองกลุ่มคือ ผู้ที่เป็นนักกีฬากับผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา มีทัศนคติที่ต่อกีฬา โดยวัดความรู้สึกที่ดีและไม่ดีต่อกีฬา กล่าวคือ

ลักษณะในทางที่ดีที่กลุ่มนักกีฬามีความรู้สึกเห็นเด่นชัดต่อกีฬา คือ การเล่นกีฬาทำให้คนฉลาด ใจเย็น รู้จักเสียสละ รับผิดชอบ มีความเอื้อเฟื้อ รู้จักภัย และรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น ส่วนกลุ่มผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬามีความรู้สึกต่อกีฬาในทางที่ดีคือ การ

001825

¹⁴David Kenneth Steers, "Attitudes and Interests of Senior Students in University of Delaware as Related to Athletic Participation," Dissertation Abstracts, 17(1957), p. 298.

¹⁵Robert Joseph Antonacci, "Sports Participation and Interest of High School Boys in the State of Illinois," Dissertation Abstracts, 17(1957), p. 86.

เล่นกีฬาทำให้เป็นคนว่องไว เข้ากับผู้อื่นได้ง่าย มีความแข็งแรง สดชื่น อดทน เค็ดเคี้ยว แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ ควบคุมอารมณ์ได้ เป็นคนเปิดเผยและกว้างขวาง ลักษณะที่ทั้งสองกลุ่มรู้สึกพอ ๆ กัน คือการเล่นกีฬาทำให้เกิดไหวพริบ

ลักษณะในทางไม้ตีที่กลุ่มนักกีฬาที่มีความรู้สึกต่อการกีฬา คือ ใจร้อน เอาเปรียบ ละเลย แก้ปัญหาเฉพาะหน้าไม่ได้ ถือตัว ขอบระราน มีความลับ รู้จักคนน้อย ส่วนกลุ่มผู้ที่ไม่ใช้ไม้ตีที่มีความรู้สึกต่อการกีฬาในทางไม้ตีคือ ใจร้อน เอาเปรียบ ยึดถือตนเอง ระราน มีความลับ รู้จักคนน้อย¹⁶

วิมล โรจนวีระ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ทางสังคมและการปรับตัวทางสังคม" ตอนหนึ่งของการวิจัยกล่าวถึงการเลือกเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีที่ 7 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า เกณฑ์การเลือกเพื่อนของนักเรียนนั้น ในสถานการณ์ของการเล่นมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยที่เด็กเลือกในสถานการณ์อื่น ๆ เช่น สถานการณ์ของการเรียน การทำงานร่วมกัน เป็นต้น เป็นดังนี้ทั้งประถมศึกษาปีที่ 4 ปีที่ 7 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเล่นทำให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนาน เพลิดเพลิน จึงชอบการเล่นมากกว่าอย่างอื่น เด็กนักเรียนในระยะตั้งแต่วัยเด็กตอนปลาย (อายุประมาณ 8-11 ปี) เด็กจะชอบอยู่เป็นกลุ่ม ทำให้มีความสนิทสนมกลมเกลียวกันยิ่งขึ้น จึงเป็นการง่ายที่จะบอกว่าคุณเองอยากให้ใครมาเล่นด้วยกัน ซึ่งเป็นเหตุผลที่ทำให้คะแนนเฉลี่ยของการได้รับเลือกเป็นเพื่อนในสถานการณ์การเล่นมากกว่าสถานการณ์อื่น ๆ¹⁷

¹⁶วรรณภา พรหมบุรุษย์; "การศึกษาผลต่างของการเรียนระดับมัธยมศึกษา ปีการศึกษา 2511 ของนักกีฬาทีมโรงเรียนและผู้ที่ไม่ใช่ทีมกีฬาในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" (ปริญญา-นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513), หน้า 44-5.

¹⁷วิมล โรจนวีระ, "การศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ทางสังคมและการปรับตัวทางสังคมระหว่างเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีที่ 7 และมัธยมศึกษาปีที่ 3" (ปริญญา-นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513), หน้า 88-9.

แผน เจียรณีย์ ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกาย กับทักษะทางกีฬาบาสเกตบอล และยังได้หาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬาบาสเกตบอล กับดัชนีการแบ่งรุ่นของแมคคลอยค้าย และผลปรากฏว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬาบาสเกตบอลกับดัชนีการแบ่งรุ่นของแมคคลอยมีค่า .53 (มีนัยสำคัญที่ระดับ .01) จึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่มีคะแนนดัชนีการแบ่งรุ่นของแมคคลอยสูง มีความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลสูง นักเรียนที่มีคะแนนดัชนีการแบ่งรุ่นของแมคคลอยต่ำ มีความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลต่ำ จะมีนักเรียนบางส่วนที่ไม่เป็นไปตามนี้ ส่วนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับทักษะทางกีฬาบาสเกตบอล มีค่า .60 (แบบเพียร์สัน) ที่ระดับนัยสำคัญ .01 และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับคะแนนดัชนีการแบ่งรุ่นของแมคคลอย มีค่า .66 ที่ระดับนัยสำคัญ .01¹⁸

จากการสำรวจเอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ พอจะสรุปให้เห็นเป็นแนวทางได้ว่า ความสามารถในการมีทักษะทางกีฬาค้นเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียน และยังเห็นได้ว่าวัยของเด็กหรือระดับอายุมีผลต่อการพัฒนาการด้านสังคมอีกด้วย ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ของทักษะทางกีฬากับการปรับตัวทางสังคม ความสัมพันธ์ของทักษะทางกีฬากับดัชนีการแบ่งรุ่นของแมคคลอย และยังคงการศึกษาความสัมพันธ์ของการปรับตัวทางสังคมกับดัชนีการแบ่งรุ่นของแมคคลอย การแบ่งรุ่นของแมคคลอยนั้นนอกจากจะแบ่งโดยอายุแล้ว ยังใช้น้ำหนักและส่วนสูงเป็นเกณฑ์พิจารณาอีกด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹⁸แผน เจียรณีย์, "ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับทักษะทางกีฬาบาสเกตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา คณะบัณฑิตวิทยาลัย, 2516).